

EDITORIAL

PROF. UNIV. DR. VIOLETA PUȘCĂȘU

RĂZBOIUL NOSTRU CEL DE TOATE ZILELE

Azi, războiul e pe ordinea de zi în aproape orice discuție. E despăcat în patru, întors pe toate fețele și împletit în șapte de către fel de fel de oameni, fiecare după cât vrea și cunoaște cu mintea lui. Dacă te uiți la TV, vei vedea grozăviile din orașele bombardate. Dacă te uiți pe facebook, găsești păreri avenite de la istorici cu școală, dar și urechisme, răutăți și fabulații. Dacă citești presa, atâta câtă mai este, vei afla despre refugiați și voluntari, oameni și unii și alții.

După covid, războiul ăsta pare că e un fel de „răul pe care îl așteptam”! Păi, nu spunem noi că un rău nu vine niciodată singur?! E drept, războiul n-a venit deodată cu pandemia, dar, iată, îi ține trenea îndeaproape și nu e exclus să se încoroneze chiar ca „răul și mai mare”. Dar nu poți să faci ierarhii cu lucrurile acestea.

M-am gândit îndelung dacă războiul merită un editorial în Timpul Seniorilor.

Pe de o parte da, pentru că subiectul „război” este mai ușor de înțeles de către cei mai în vârstă. Unii l-au simțit foarte aproape, născuți fiind în marginea lui temporală sau simțindu-i urmările în copilărie. Chiar și cei ceva mai tineri, născuți în anii '55-'60, deci care nu se învecinează ca vârstă cu ultimul război în care România a fost parte, îl înțeleg destul de bine, căci l-au auzit descris din gurile propriilor părinți, iar asta face experiența mult mai vie.

Pe de altă parte, s-ar putea ca tocmai de aceea războiul să nu fie un subiect bun pentru vârsta a treia și să fie mulți cei care preferă să nu mai audă în niciun fel de el. Este și asta o formă de protecție, mai ales când bucata de viață pe care o ai în față este mai scurtă decât ceea ce ai trăit deja. Așa

că, deși duduie presa de știri despre front și bombe, nu strică să rămânem concentrați întâi pe propriul război.

Adică pe războiul de aici, cel dintre noi sau și mai bine (de fapt, mai rău), la războiul cel nevăzut, din mintea și din sufletul nostru. La trăirile pătimase, la dorințele de mărire nefondată, la clevertiri și minciuni, căci acesta din pot fi mai devastatoare decât bombele termobarice, căci pârjolesc ființa pe dinăuntru, fără ca nimic să se vadă în afară. Apoi mai sunt spaima, singurătatea, boala, nefericirea, pierderea cuiva drag, mânia sau ura - adevărate mine antipersonal care se detonează în ființa noastră.

Câmpuri de bătălie umblătoare, asta suntem. Nu se văd părțile beligerante, taberele și legiunile, dar toți purtăm bastonul de mareșal în sacoașă de piață. Ni se pare că ceva nu e după cum vrem noi, pac la războiu.

Uneori ne luptăm cu Dumnezeu însuși.

Asedii și înfrângeri, în care inamicul e lângă noi, cu noi, dar mai ales înăuntru nostru. Adesea, noi înșine contra noastră. Iar când ne înfrângem noi pe noi, nu ne rămâne decât să ne refugiem pe unde putem, unii în cărți, unii în biserică sau alții pur și simplu în uitare.

Și pentru că tot suntem în Postul Paștelui, aș încheia zicând, ca în imnul acela căzut în desuetudine din vremea tinereții, „Hai la lupta cea mare!”.

Știe fiecare care e a lui.

